

Хр. Цанковъ — Дерижанъ

Малката птичка

Малката птичка, съ цвѣтъ на свежа кадифяна зеленина по гърдитѣ и коремчето и съ красивъ пепелявъ цвѣтъ по крилцата, подскачаше весело по клонетѣ на върбата и ловѣше малки мушици. Нейниятъ другарь, елегантенъ господинъ, облѣченъ сякашъ въ фракъ отъ сжщия зеленикавъ цвѣтъ, красиво прилепналъ на малкото му стройно тѣлце, голѣмъ колкото единъ орѣхъ, стоеше на единъ отъ по-високитѣ клоне на върбата и наблюдаваше съ видимо доволство палавата си другарка.

Азъ минавахъ подъ върбата съ ловджийска пушка, праметната на ремъкъ презъ рамо. За единъ мигъ тая картина ме спрѣ.

— Заслужаватъ ли тия орѣхчета единъ изстрелъ?

Полето бѣше обширно и въ неговата залесена площъ надеждно ме примамваше обиленъ ловъ. Азъ отминахъ, безъ да сменя пушката си.

Бродихъ цѣлия преди обѣдъ: обиколихъ далечни поляни и рѣтлини, а надвечеръ бѣхъ на далечни разстояния, но никжде не ударихъ нищо. Като че ли всичкиятъ ловъ се бѣше изпокрилъ въ миши дупки. Не пѣдпѣдъкъ, но и врабецъ дори не се мѣркаше въ полето.

Пълна пустота и ненарушима тишина.